

Arrest

nr. 286 787 van 29 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Georgische nationaliteit.

Op 16 december 2014 werd de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van 2 jaren voor diefstal en vereniging van misdadigers.

Op 2 mei 2018 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen (herhaling) en wapens (herhaling). De verzoekende partij had hiervoor verzet aangetekend dat ontvankelijk werd verklaard op 2 november 2022.

Op 5 juli 2022 is de verzoekende partij gehoord.

Op 11 oktober 2022 heeft de verzoekende partij asiel aangevraagd in België.

Op 24 oktober 2022 werd de verzoekende partij opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal en deelname bendevoering.

Op 30 november 2022 is de verzoekende partij voor de tweede maal gehoord.

Op 1 december 2022 is de asielaanvraag van de verzoekende partij kennelijk ongegrond verklaard.

Op 12 december 2022 gaf de gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten en legde de verzoekende partij een inreisverbod op van 8 jaar.

Op 23 december 2022 is de verzoekende partij vrijwillig vertrokken naar Georgië.

De bestreden beslissing is het inreisverbod van 8 jaar en deze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : G.

voornaam : L.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Tbilissi

nationaliteit : Georgië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.12.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Op 16.12.2014 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van west-Vlaanderen afd. Brugge tot een gevangenisstraf van 2 jaren voor diefstal en vereniging van misdadigers.

Op 02.05.2018 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen (herhaling) en wapens (herhaling). Betrokkene had hiervoor verzet aangetekend dat ontvankelijk werd verklaard op 02.11.2022.

Op 24.10.2022 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van West-vlaanderen afd. Brugge tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal en deelname bendevoering.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe. Bovendien veroorzaken deze een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

Betrokkene werd een eerste maal gehoord op 05.07.2022 en heeft op dezelfde dag de vragenlijst <recht om gehoord te worden> ook ingevuld. Hij werd een 2de gehoord op 30.11.2022 (op zijn aanvraag).

Betrokkene heeft in het verleden asiel aangevraagd in Frankrijk maar heeft niet gewacht op het antwoord en is naar België gegaan.

Betrokkene verklaarde in 2014 al België bezocht te hebben en iemand ontmoet te hebben met wie hij sinds zijn terugkeer naar België op 29.04.2022 een duurzame relatie te hebben. Betrokkene had op 11.10.2022 asiel aangevraagd. Deze werd op 01.12.2022 kennelijk ongegrond verklaard.

Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over de voorgehouden duurzame relatie om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijke duurzame relatie op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een duurzame relatie onderhoudt met een persoon die recht op verblijf heeft in België, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om de relatie in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat de relatie enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat de partner betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven/duurzame relatie in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Hij verklaart gezondheidsproblemen te hebben waarvoor hij een MNR nodig heeft. Betrokkene werd onderzocht en op 05.07.2022 werd er vastgesteld dat er geen contra-indicatie is voor een fit to fly. Een nieuwe fit to fly zal aangevraagd worden. Betrokkene verklaart dat zijn seksuele geaardheid voor problemen zorgt in Georgië en dat hij een reële vrees heeft om terug te keren. Er kan echter vastgesteld worden dat betrokkene maanden gewacht heeft voordat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Betrokkene was in april aangekomen in België en heeft pas in oktober een aanvraag internationale bescherming ingediend. Betrokkene heeft eveneens verklaard dat zijn oorspronkelijke doel niet het aanvragen van internationale bescherming was maar dat hij wilde werk zoeken en bij zijn vriend wilde zijn. Verder blijft ten overvloede dat betrokkene al meerdere malen buiten Georgië was geweest, waaronder in België in 2014 en dat betrokkene evenmin om internationale bescherming heeft verzocht, behalve in Frankrijk in 2012 maar u heeft verklaard het antwoord niet te hebben afgewacht. Betrokkene kan evenmin de vrees voor terugkeer concretiseren. Bovendien heeft u duidelijk aangegeven op 08 december 2022 zo snel mogelijk naar Georgië te willen terugkeren en zag u af van u asielpprocedure in het gesloten centrum waar u werd opgesloten in afwachting van u verdere procedure. Er kan dus redelijkerwijs gesteld worden dat een schending van artikel 3 EVRM niet als aannemelijk kan worden beschouwd.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"3.1.

L'Office des Etrangers motive sa décision de la manière suivante :

«(...)».

L'Office des Etrangers considère que les faits commis par le requérant sont graves et que ceux-ci mettent en péril la sécurité et l'ordre public.

Plus précisément, l'Office des Etrangers ces faits portent atteinte à l'intégrité physique et aux biens d'autrui.

En d'autres mots, l'attitude du requérant est susceptible de porter atteinte à l'ordre public et son comportement constitue une menace actuelle et suffisamment grave affectant les intérêts fondamentaux de la société.

3.2.

L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [une menace] pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

3.3.

L'Office des Etrangers n'explique pas plus les raisons pour lesquelles le requérant constitue « une menace grave pour l'ordre public ».

A tout le moins, le requérant reproche à la partie adverse d'avoir mal motivé sa décision quant aux raisons pour lesquelles il considère que le requérant est une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Il est vrai que le requérant a été condamné plusieurs fois pour des faits délictueux à savoir :

- Le 16 décembre 2014, il est condamné par le tribunal correctionnel de Bruges à une peine de 2 ans de prison pour des faits de vol.

- Le 2 mai 2018, le requérant est condamné par le tribunal correctionnel de Bruxelles à une peine de 30 mois d'emprisonnement pour des faits de coups et blessures.

- Le 24 octobre 2022, il est condamné à nouveau par le tribunal correctionnel de Bruges à une peine de 18 mois de prison pour des faits de vol et association de malfaiteurs.

La partie défenderesse aurait dû étayer davantage les raisons pour lesquelles elle considère que le requérant est une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale dès lors que le simple constat d'une condamnation définitive ne peut suffire à justifier la menace sérieuse et actuelle et que mis à part le fait que le requérant s'est rendu coupable d'une infraction pénale, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse à lui appliquer la sanction très sévère de huit années d'interdiction d'entrée sur le territoire, dès lors que le requérant est dans l'impossibilité de comprendre quel critère, fait ou élément a permis d'arriver à une interdiction aussi forte de huit ans.

Or, l'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la Cour de justice de l'Union européenne précise la portée à donner à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des États membres.

Selon cet arrêt : « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E. dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54). [...] Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54) ».

Il incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société (nous soulignons).

Il apparaît « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger 1 ».

Les deux premières condamnations sont anciennes et datent respectivement d'il y a 8 et 4 ans. En outre, la dernière condamnation subie par le requérant concerne des faits de vol.

La prise et la notification d'une interdiction d'entrée plus de respectivement 8 ans et 4 ans après la commission des premiers faits ne semblent pas répondre aux exigences de motivation formelle prévues par la loi en ce sens que l'autorité administrative ne démontre pas que le requérant, par son comportement personnel, constitue une menace actuelle pour la société.

De même, l'Office des Etrangers ne semble pas indiquer en quoi le comportement du requérant constitue une menace grave pour un intérêt fondamental de la société."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen

dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt in haar enig middel dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet toelaat om automatisch een inreisverbod op te leggen, en dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar enkel kan worden opgelegd wanneer de vreemdeling een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitmaakt. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de redenen waarom zij een ernstig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou uitmaken niet op afdoende wijze in de bestreden beslissing heeft weergegeven. De bestreden beslissing is volgens de verzoekende partij dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd. De eenvoudige vaststelling dat betrokkene een definitieve veroordeling heeft opgelopen volstaat volgens de verzoekende partij niet om een ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid te motiveren. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit volgens haar blijkt dat een individueel onderzoek nodig is van het persoonlijk gedrag van betrokkene om vast te stellen dat er sprake is van een ernstig en reëel gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verzoekende partij stelt dat de eerste twee veroordelingen dateren van respectievelijk 8 en 4 jaar geleden, en de laatste veroordeling feiten van diefstal betreffen. Dit volstaat volgens haar niet.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij inderdaad een inreisverbod van 8 jaar kan opleggen, indien de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verschillende elementen aanbrengt waaruit zij afleidt dat zij van oordeel is dat de verzoekende partij wel degelijk een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, zoals vereist door artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Deze motieven luiden als volgt:

“Op 16.12.2014 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van west-Vlaanderen afd. Brugge tot een gevangenisstraf van 2 jaren voor diefstal en vereniging van misdadigers.

Op 02.05.2018 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen (herhaling) en wapens (herhaling). Betrokkene had hiervoor verzet aangetekend dat ontvankelijk werd verklaard op 02.11.2022.

Op 24.10.2022 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van West-vlaanderen afd. Brugge tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal en deelname bendevoorming.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe. Bovendien veroorzaken deze een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar enig middel heeft de verwerende partij niet besloten dat de verzoekende partij een ernstig gevaar uitmaakt voor de openbare orde op grond van 1 enkele veroordeling. De verwerende partij verwijst immers naar 3 verschillende veroordelingen, respectievelijk tot 2 jaar gevangenisstraf voor diefstal en vereniging van misdadigers op 16 december 2014, 30 maanden gevangenisstraf voor opzettelijke slagen en verwondingen (herhaling en wapens (herhaling) op 2 mei 2018, en 18 maanden gevangenisstraf voor diefstal en deelname bendevoorming op 24 oktober 2022. De verwerende partij verwijst verder naar de ernst van de feiten en het feit dat zij getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom, zij indruisen tegen de maatschappelijke normen, ze de slachtoffers materiële schade toebrengen, het onveiligheidsgevoel in de samenleving doen toenemen, en getuigen van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Om al deze redenen concludeert de verwerende partij dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Ook al dateren de eerste 2 veroordelingen van 8 en 4 jaar geleden, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de persoonlijke situatie van de verzoekende partij in zijn geheel heeft beoordeeld. De verzoekende partij betwist de veroordelingen en feiten overigens helemaal niet. De verzoekende partij betwist niet dat zij tot driemaal toe over een periode van 8 jaar werd veroordeeld tot in totaal maar liefst 6 jaar gevangenisstraf en evenmin dat zij zich in een staat van wettelijke herhaling bevond. De verzoekende partij betwist evenmin in concreto de gevolgen die de door haar gepleegde feiten hebben op de slachtoffers en de maatschappij in haar geheel. Bovendien is de meest recente veroordeling van de verzoekende partij zeer recent, want zij dateert van 24 oktober 2022, namelijk nog geen 2 maanden vóór de bestreden beslissing. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij, en de verzoekende partij maakt het tegendeel evenmin aannemelijk, te oordelen dat in het licht van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij zij een ernstig gevaar uitmaakt voor de openbare orde zoals vereist door artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

De verzoekende partij maakt een schending van de motiveringsplicht noch een manifeste appreciatiefout aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU